

i Udkastets § 73, for Fornærmelser imod Kongen eller Dronningen, som ikke ere kvalificerede paa den i § 72 ommeldte Maade, — nemlig Forbedringshuusarbejde, eller Fængsel, derunder indbefattet ogsaa Fængsel, paa Bånd og Brød og ikke under 3 Maanedes simpelt Fængsel —, er ganske vist ikke lidet strengere end Straffebestemmelsen i § 6 af Loven af 3die Januar 1851, om Pressens Brug, hvor der kun foreskrives Straf af simpelt Fængsel fra 3 Maanedes indtil 2 Aar for den, der i et trykt Skrift tillægger Kongen uretfærdige eller skammelige Handlinger, tillader sig forhaanende Domme eller Ytringer om Kongen eller, i at omtale hans Person, betjener sig af fornærmende Udtryk. Men ligesom den nævnte Straf i Lov 3die Januar 1851 § 6 ogsaa kommer til Anvendelse paa lignende Fornærmelser imod Enkedronningen, Thronfølgeren (og Rigsforstanderen), medens Udkastets § 73 alene handler om Fornærmelser imod Kongen eller Dronningen, og Udkastets § 74 hjemler Nedsettelse af Straffen efter § 73 indtil det Halve, hvor det er Enkedronningen eller Thronfølgeren, der paa lige Maade er fornærmet, hvorfor det forsaavidt er i sin Orden, at de lavere Grader af Straffen sættes noget høiere i § 73 end i Lov 3die Januar 1851 § 6, saaledes maa det, hvad paa den anden Side Straffens Maximum angaaer, bemærkes, at Fornærmelser mod Kongen eller Dronningen kunne fremføres paa en saadan Maade og under saadanne Omstændigheder, t. Ex. i en stor offentlig Forsamling, at de antage en mere strafbar Charakter end ved at fremføres paa Tryk, saa at Strafforhøielsen efter Udkastets § 73 vel dermed kunde finde sin Begrundelse. Kommissionen skal imidlertid ikke tilbageholde den Ytring, at Straffen i Lov af 3die Januar 1851 § 6 efter dens Formening er altfor lempelig, navnlig hvad dens Maximumsbegrændsning angaaer.

Forsaavidt det i Udkastets § 76 er foreslaaet, at de i Kapitlet omhandlede Forbrydelser, med Undtagelse af de i § 70 ommeldte, ikke skulle paatales uden efter Justitsministeriets Befaling, skal man erindre om, at der i den nygjældende Strafferet tildeels findes Bestemmelser i lignende Retning, idet Restr. 3die Juli 1705 og 13de Febr. 1733 paabyde, at Dvrig-

hed og Retsbetjente i Almindelighed ikke bør foretage Noget i Anledning af usømmelig Tale om Kongen, forinden Indberetning derom er skeet og Resolution falden, om Sag skal anlægges imod Vedkommende. Hermed kan sammenholdes den almindelige Regel i Lov 3die Januar 1851 § 13, at det er Justitsministeriet, der bestemmer, om et Skrift, formedelst sit Indhold skal paatales af det Offentlige. Af nærliggende Hensyn, og navnlig i Betragtning af, at det i mangt et Tilfælde uden Tvivl vil stemme bedst med de høie Personers Dnsse, om hvem her er Tale, at en imod dem udvist fornærmelig Udsærd ikke gjøres til Gjenstand for offentlig Behandling, har Kommissionen imidlertid anset det for rigtigt at give Reglen i den Almindelighed, som skeet er i Udkastets § 76, hvorved bemærkes, at det tør forudsættes, at Justitsministeren ikke uden under særdeles Omstændigheder vil lade en virkelig grov Forbrydelse imod Kongen eller et af Kongehusets Medlemmer gaae ustraffet hen, saavel som at han i paakommende Tilfælde selv vil finde sig foranlediget til at forelægge Spørgsmaalet for Kongen og iøvrigt indhente Vedkommendes Erklæring.

Til 10de Kapitel.

(Forbrydelser mod Statens udbortes Sikkerhed og Selvstændighed).

Randsforræderi kan fremtræde under flere forskellige Former og antage snart større snart mindre Dimensioner, Alt efter Bestaffenheden af den forræderiske Hensigt saavel som af den forræderiske Virksomhed, dens Omfang, Betydning og Midler. Det Randsforræderi, hvor den mod Statens souveraine Selvstændighed rettede forbryderiske Villie fremtræder i den klareste Stilke, og hvor Forræderen bestemtest og ret med fuld Bevidsthed træder op som sit Fædrelands Fjende, er formeentlig det, hvor den Paagjældende ligesom virker for at bringe den danske Stat eller nogen Deel deraf under fremmed Herredømme eller at løsribe nogen Deel af samme fra den danske Krone. Til at